

BENDRUOMENĖS SKELBIMAI

***PASAULINĖ LIGONIŲ DIENA

Minima kiekvienais metais **vasario 11 d.**, kurią 1992 m. paskelbė popiežius Jonas Paulius II, siekiant atkreipti dėmesį į sergančių žmonių kančias ir stiprinti tikėjimą bei solidarumą. Šią dieną Bažnyčia kviečia melstis už sergančiuosius, jų artimuosius, gydytojus ir slaugytojus, teikti Ligonių sakramentą bei priminti apie kiekvieno žmogaus gyvybės vertę. **Šv. Mišios: 8:00, 12:30 ir 18:00 val.**

***PELEŪ TREČIADIENIU t.y. vasario 18 d., prasidės Gavėnia, kuri mus veda į Velykų iškilmę. Apmąstome ir ruošiamės džiugiai švęsti didįjį mūsų išganymo ir naujo gyvenimo su Kristumi slėpinį. Šį naująjį gyvenimą kiekvienas esame gavę krikšto akimirka. Nieks savo jėgomis negali sau pelnyti amžinybės. Tik Dievo Gailestingumas, kuris naikina pasaulio nuodėmę, gali ją mums suteikti. Gavėnios metas yra puiki proga iš naujo pripažinti savo silpnumą, nuoširdžiai įvertinti savo gyvenimą ir priėmus Susitaikinimo Sakramento malonę drąsiai žengti link Kristaus. **Šv. Mišias švęsimė 8, 12:30 ir 18 val.**

***KRYŽIAUS KELIAS

Mūsų bažnyčioje kiekvieną Gavėnios penktadienį apmąstomas Kryžiaus kelias po vakaro šv. Mišių.

***PARAPIJOS RAŠTINĖJE GALIMA ĮSIGYTI:

pašventintų įvairių žvakių, žurnalus „Seleziečių žinios“ ir „Artuma“.

LITURGINIAI SKAITINIAI

9 P - 1 Kar 8, 1–7. 9–13 • Ps 132, 6–7. 8–10 • † Mk 6, 53–56

10 A - Šv. Skolastika, mergelė. 1 Kar 8, 22–23. 27–30 • Ps 84, 3. 4. 5. 10. 11 • † Mk 7, 1–13

11 T - 1 Kar 10, 1–10 • Ps 37, 5–6. 30–31. 39–40 • † Mk 7, 14–23

12 K - 1 Kar 11, 4–13 • Ps 106, 3–4. 35–36. 37. 40 • † Mk 7, 24–30

13 P - 1 Kar 11, 29–32; 12, 19 • Ps 81, 10–11ab. 12–13. 14–15 • † Mk 7, 31–37

14 Š - Šv. KIRILAS, VIENUOLIS, IR METODIJUS, VYSKUPAS, EUROPOS GLOBĖJAI. Apd 13, 46–49 • Ps 117, 1. 2 •

† Lk 10, 1–9

15 - VI EILINIS SEKMADIENIS. Sir 15, 15–20 • Ps 119, 1–2. 4–5. 17–18. 33–34 • 1 Kor 2, 6–10 • † Mt 5, 17–37

Tarnaujantys broliai

Parapijos klebonas ir vienuolyno gvardijonas

Paulius Saulius Bytautas OFM • mob. tel.: 068260227; El. p.: sauliusbytautas@yahoo.com

Parapijos vikaras Kazimieras Kasparavičius OFM • mob. tel.: 066836996

Parapijos vikaras Ramūnas Mizgiris OFM • mob. tel.: 061854604

Parapijos vikaras Antanas Grabnickas OFM • mob. tel.: 068025115

Parapijos vikaras Gediminas Numgaudis OFM • mob. tel.: 069835096

Kretingos Viešpaties Apreiškimo Švč. Mergelėi Marijai parapija

įm. k. 190769729 • sąsk. nr.: LT904010041800022330, Luminor bankas

Vilniaus g. 2, LT-97125 Kretinga • mob. tel: 0 686 30227 • el. paštas: kretingosparapija@gmail.com

www.kretingospranciskonai.lt

Parapijos raštinės darbo laikas:

antradienį – penktadienį: 9:00 – 13:00 ir 15:00 – 18:00 val. • šeštadienį – sekmadienį: 9:00 – 14:00 val.

Mažesniųjų Brolių Ordino Lietuvos Šv. Kazimiero Provincijos Kretingos Apreiškimo vienuolynas

į. k. 191153971 • sąsk. nr. LT 044010041800032317, Luminor bankas

Laikraštėlių galite skaityti apsilankę parapijos internetinėje svetainėje

Laikraštėlių parengė Vilma Tamašauskienė

KELYJE

V EILINIS SEKMADIENIS
2026-02-08 NR.1363

Skaitinys iš pranašo Izaijo knygos (Iz 58, 7–10)

Štai ką sako Viešpats:

„Dalykis su alkstančiu savo duona, priglobk vargšą ir benamį, aprenk ką pamatęs nuoga, neatsuk nugaros saviesiems.

Tada tartum aušra užtekės tavo šviesa, tavoji žaizda bus greitai užgydyta. Tava sis teisumas žengs pirmą tavęs, o Viešpaties šlovė palydės iš paskos.

Tada šauksies, ir Viešpats atsilies, kai pagalbos prašysi, jis tars: „Aš čia!“

Kai tarp savųjų pašalini priespaudą, nedarai skriaudos, ko blogo nekalti, paduodi alkstančiam duonos, palengvini varguolio gyvenimą, tada tavoji šviesa užtekės tamsoje, – tamsa bus tau šviesi kaip dienovidis.“

Atliepiamoji psalmė Ps 111 (112), 4–5. 6–7. 8a ir 9 (P.: plg. 4a)

P. Sušvito tamsoje šviesa doriesiems.

Jis lyg šviesa, šviečianti tamsoje doriesiems, *
visados švelnus, teišus ir gailestingas.

Gera žmogui, kuris skolina dosniai, *
sąžiningai savo reikalus tvarko. – P.

Visada jis bus tvirtas. *

Žmonės teisųjį minės per amžius, *

blogos žinios jo nebaugina, – *

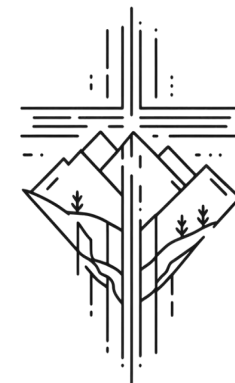
širdis jo tvirta, nes Viešpačiu vilias. – P.

Patvari jo širdis, jis nieko nebijo; *

Dosniai jis duoda beturčiams,

neišsenkantis jo dosnumas. *

Gerbiamas jis bus ir didis. – P.

Skaitinys iš šventojo apaštalo Pauliaus Pirmojo laiško korintiečiams (1 Kor 2, 1–5)

Kai pas jus, broliai ir seserys, lankiausi, aš atėjau skelbti jums Dievo liudijimo ne iškalbingais žodžiais ar išmintimi. Net buvau pasiryžęs tarp jūsų nežinoti nieko kito, kaip tik Jėzų Kristų, ir tą nukryžiuotą.

Aš buvau pas jus silpnas, virpantis iš baimės. Mano kalba ir mano skelbimas buvo ne įtikinantys išminties žodžiai, o Dvasios galybės parodymas, kad jūsų tikėjimas remtųsi ne žmonių išmintimi, bet Dievo galybe.

Posmelis prieš evangeliją Plg. Jn 8, 12

P. Aleliuja. – Aš – pasaulio šviesa, – sako Viešpats. – Kas seka manimi, turės gyvenimo šviesą. – P. Aleliuja.

Iš šventosios Evangelijos pagal Matą (Mt 5, 13–16)

Anuo metu Jėzus bylojo savo mokiniams:

„Jūs žemės druska. Jei druska išsidvoktų, kuo gi ją reikėtų pasūdyti? Ji niekam ne-

tinka, ir belieka ją išberti žmonėms sumindžioti.

Jūs pasaulio šviesa. Neįmanoma nuslėpti miesto, kuris pastatytas ant kalno. Ir niekas nevožia indu degančio žiburio, bet jį stato į žibintuvą, kad šviestų visiems, kas yra namuose.

Taip tešviečia ir jūsų šviesa žmonių akivaizdoje, kad jie matytų gerus jūsų darbus ir šlovintų jūsų Tėvą danguje.“

Popiežius Leonas XIV Žinia 34-osios Pasaulinės ligonio dienos proga

Samariečio atjauta: mylėti nešiojant kito skausmą

Brangūs broliai ir seserys!

34-oji Pasaulinė ligonio diena bus iškilmingai švenčiama 2026 m. vasario 11 d. Čiklajo mieste, Peru. Šia proga ligonių pasiūlyti vėl apmąstyti gerojo samariečio paveikslą, kuris visada aktualus ir padeda mums atrasti meilės grožį bei atjautos socialinį aspektą, idant atkreiptume dėmesį į vargstančiuosius ir kenčiančiuosius, tai yra ligonius. Visi esame girdėję ir skaitę šį jaudinantį šventojo Luko tekstą (plg. Lk 10, 25–37). Įstatymo mokytojui, paklaususiam, kas yra artimas, kurį dera mylėti, Jėzus atsakė papasakodamas istoriją: vyras, keliavęs iš Jeruzalės į Jerichą, buvo užpultas plėšikų ir paliktas pusgyvis; kunigas ir levitas praėjo pro šalį, bet samarietis jo pasigailėjo, aptvarstė žaizdas, nugabeno į užeigą ir sumokėjo už jo slaugymą. Noriu pasiūlyti apmąstyti šią Biblijos ištrauką remdamasis mano mylimo pirmtako popiežiaus Pranciškaus enciklikos *Fratelli tutti* hermeneutiniu raktu: joje gailėstingumas ir atjauta vargstantiesiems neapsiriboja vien individualiomis pastangomis, bet įgyvendinami per santykius – su vargstančiu broliu, su tais, kurie juo rūpinasi, ir galiausiai su Dievu, dovanojančiu mums savo meilę.

1. Susitikimo dovana: džiaugsmas dovanoti artumą ir dalytis buvimu

Gyvename kultūroje, kuriai būdingas greitis, momentinis betarpiškumas, skubėjimas, bet sykiu ir atmetimas bei abejingumas – tai neleidžia mums prisirišti prie kito ir stabtelėti kelyje, pažvelgti į mūsų aplinkoje esančius poreikius bei kančias. Palyginime pasakojama, kad samarietis, pamatęs sužeistą, nepraejo pro šalį, bet pažvelgė į jį atvirai ir dėmesingai, Jėzus žvilgsniu, ir tai paskatino jį parodyti žmogišką artumą bei solidarumą. Samarietis „sustojo dovanojdamas jam savo artumą, apraišiojo žaizdas savo rankomis, sumokėjo iš savo kišenės ir pasirūpino juo. Visų pirma jis [...] skyrė jam savo laiko“ [1]. Jėzus moko ne to, ką turėtume laikyti artimu, bet kaip tapti artimu, t. y. kaip parodyti artumą [2]. Šiuo atžvilgiu galime kartu su šventuoju Augustinu teigti, jog Viešpats nenorėjo aiškinti, kas buvo to vyro artimas, bet parodo, kam jis pats turėjo tapti artimas. Iš tiesų, niekas nebūna artimas kitam, kol savo noru prie jo neprisiartina. Todėl artimu tapo tas, kuris parodė gailėstingumą [3]. Meilė nėra pasyvi, ji eina pasitikti kito; buvimas artimu priklauso ne nuo fizinio ar socialinio artumo, o nuo sprendimo mylėti. Todėl krikščionis tampa artimu kenčiančiam sekdamas Kristaus, tikro *dieviškojo Samariečio*, prisirišusio prie sužeistos žmonijos, pavyzdžiu. Turimi omenyje ne paprasti filantropijos gestai, bet ženklai, per kuriuos galima pajusti, kad asmeninis dalyvavimas kito kančiose reiškia savęs dovanojimą; tai pranoksta poreikių tenkinimą ir reiškia, jog pats asmuo iš dalies tampa dovana [4]. Tokia meilė būtinai turi būti maitinama per susitikimą su Kristumi, kuris iš meilės atidavė save už mus. Šventasis Pranciškus tai labai gerai paaiškino pasakodamas apie savo susitikimą su raupsuotaisiais: „Pats Viešpats mane atvedė pas juos“ [5], nes per juos jis atrado saldų mylėjimo džiaugsmą. Susitikimo dovana kyla iš ryšio su Jėzumi Kristumi, kurį mes tapatiname su geruoju samariečiu; jis atnešė mums amžinąjį išganyką, ir mes sudabartiname tą tapatybę pasilenkdami prie sužeisto brolio. Šventasis Ambrasziejus sakė: „Kadangi niekas nėra mums artimesnis už tą, kuris išgydė mūsų žaizdas, mylėkime jį kaip Viešpatį ir mylėkime jį kaip artimą: juk niekas nėra toks artimas kaip galva nariams. Mylėkime ir tą, kuris seka Kristaus pavyzdžiu: mylėkime tą, kuris dėl kūno vienybės atjausdamas kenčia dėl kitų vargo“ [6]. Tai reiškia būti viena Viename – per artumą, buvimą, priimamą ir dalijamą meilę – ir, kaip šventasis Pranciškus, džiaugtis susitikimo su Viešpačiu saldyste.

2. Bendra misija rūpintis ligoniais

Šventasis Lukas toliau sako, kad samarietis „pasigailėjo“. Gailėstinga atjauta reiškiasi giliu jausmu, kuris skatina veikti. Tai jausmas, kuris kyla iš vidaus ir veda prie įsipareigojimo atsiliepti į kito kančią. Šiame palyginime gailėstinga atjauta yra aktyvios meilės bruožas. Ji ne teorinė ar sentimental, o išreiškiama konkrečiais veiksmais: samarietis *prieina, aptvarsto žaizdas, pasirūpina ir*

slaugo. Tačiau, dėmesio, jis tai daro ne pats vienas, ne individualiai; „Samarietis susirado užkeigos savininką, kuris galėtų pasirūpinti tuo žmogumi, lygiai taip pat, kaip ir mes esame pašaukti kviešti ir susitikti toje „mes“ tikrovėje, kuri yra stipresnė už mažų individualybių sumą“ [7]. Aš pats, kaip misionierius ir vyskupas tarnaudamas Peru, mačiau, kad daugybė žmonių dalijasi gailėstingumu ir atjauta kaip samarietis ir užkeigos šeimininkas. Šeimos nariai, kaimynai, sveikatos priežiūros darbuotojai, sielovadininkai, dirbantys sveikatos priežiūros srityje, ir daugelis kitų, kurie sustoja, prisiriština, pasirūpina, nugabena, lydi ir siūlo tai, ką turi, – visa tai suteikia atjautai socialinį matmenį. Ši patirtis įgyvendinama per santykių sampyną ir pranoksta paprastą individualų įsipareigojimą. Apaštališkajame paraginiame *Dilexi te* ligonių priežiūrą pavadinau ne tik „svarbia“ Bažnyčios misijos dalimi, bet ir autentišku „bažnytiniu veikimu“ (*DT*, 49). Jame citavau šventąjį Kiprijoną norėdamas parodyti, kaip atsižvelgdami į šį socialinį matmenį galime patikrinti mūsų visuomenės sveikatos būklę: „Ši maro epidemija, kuri atrodo baisi ir pražūtinga, išbando kiekvieno teisumą ir tikrą žmogaus dvasią: parodo, ar sveikieji padeda ligoniams, ar giminaičiai deramai myli vieni kitus, ar šeimininkai gailisi savo kenčiančių tarnų, ar gydytojai neapleidžia ligonių, maldaujančių pagalbos“ [8]. Būti vienu Viename reiškia iš tikrųjų jaustis nariais to kūno, kuriame, pagal savo pašaukimą, nešame Viešpaties atjautą visų žmonių kančioms [9]. Negana to, mus jaudinantis skausmas nėra svetimas, tai mūsų kūno nario skausmas, o mūsų Galva liepia juo rūpintis visų labui. Šia prasme tas skausmas tapatinamas su Kristaus skausmu ir, kai jis krikščioniškai aukojamas, prisideda, kad greičiau išsipildytų paties Išganytojo malda už visų vienybę [10].

3. Meilė Dievui visada mus veda į susitikimą su savimi ir broliu

Dvilypiame įsakyme: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela, visomis jėgomis ir visu protu, o savo artimą kaip save patį“ (Lk 10, 27) galime atpažinti Dievo meilės viršenybę ir jos tiesioginį poveikį žmogaus meilės bei santykių raiškai visais aspektais. „Meilė artimui yra akivaizdus Dievo meilės autentiškumo įrodymas, kaip liudija apaštalas Jonas: „Dievo niekas niekuomet nėra matęs. Jei mylime vieni kitus, Dievas mumyse pasilieka, ir jo meilė mumyse tobula tampa. [...] Dievas yra meilė, ir kas pasilieka meilėje, tas pasilieka Dievu, ir Dievas pasilieka jame“ (1 Jn 4, 12. 16) [11]. Nors šios meilės objektai skirtingi – meilė Dievui, artimui ir pačiam sau – ir šia prasme galime suprasti, kad tai skirtingos meilės rūšys, jos visada yra neatsiejamos [12]. Dieviškosios meilės viršenybė reiškia, kad žmogaus veiksmai nėra atliekami siekiant asmeninio intereso ar atlygio, bet išreiškia meilę, kuri pranoksta apeigines normas ir virsta tikra dievogarba: tarnauti artimui reiškia mylėti Dievą darbais [13]. Šis aspektas taip pat padeda mums suprasti, ką reiškia mylėti save. Tai reiškia atsisakyti grįsti savo savigarbą ar orumą stereotipais apie sėkmę, karjerą, padėti ar kilmę [14] ir naujai suvokti savo vietą Dievo ir brolio akivaizdoje. Benediktas XVI sakė: „Žmogus, kaip dvasinė būtybė, įgyvendina save tarpasmeninių santykių plotmėje. Juo jie autentiškesni, juo labiau bręsta ir jo asmeninė tapatybė. Žmogus įsireiškina ne atsiskirdamas nuo Dievo, bet puoselėdamas santykį su kitais ir Dievu“ [15].

Brangūs broliai ir seserys, „tikrasis vaistas žmonijos žaizdoms yra gyvenimo būdas, pagrįstas broliška meile, kurios šaknis glūdi Dievo meilėje“ [16]. Nuoširdžiai trokštu, kad mūsų krikščioniškame gyvenime būde niekada netrūktų šio broliško, „samarietiško“, įtraukaus, drausaus, įsipareigojančio ir solidaraus dėmens, kuris giliausiai įsisknijęs mūsų vienybėje su Dievu ir tikėjime į Jėzų Kristų. Uždegti šios dieviškosios meilės, mes iš tikrųjų pajėgsime dovanoti save visų kenčiančiųjų, ypač ligonių, senelių ir liudinčiųjų brolių, labui.

Kreipkimės malda į Švenčiausiąją Mergelę Mariją, Ligonių Sveikatą; prašykime jos pagalbos visiems kenčiantiems, reikalingiems užuojautos, išklausymo ir paguodos, ir maldaukime užtarimo šia senovine malda, kuria būdavo meldžiamasi šeimoje už patiriančius ligą ir skausmą:

Mieliausioji Motina, neapleisk, Savo žvilgsniu nuo manęs nenugrėžk. Lydėk mane visur ir niekada nepalik manęs vieno. Tu visada mane saugai kaip tikra Motina: išmelsk, kad Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia mane laimintų.

Iš visos širdies suteikiu savo apaštališkąjį palaiminimą visiems ligoniams, jų šeimų nariams bei jų padėjėjams, sveikatos priežiūros darbuotojams, šios srities sielovadininkams ir ypač šios Pasaulinės ligonio dienos minėjimo dalyviams. /Iš Vatikano, 2026 m. sausio 13 d./